

те, Стефке. Поздравлявамъ те!

Стефка. Ставашъ смѣшенъ.

Щърковъ. Дай си ржката, да я стисна. Защото ти си за адмирация. Всичко това, което сторихъ до сега, то бѣше само за да те изпитамъ.

Стефка. А, а, а! — Хитрецъ! Тъй а?

Щърковъ. Честно слово. Азъ искахъ само да разбера: до колко една честна жена би защитила мъжа си, ако му припишешъ невѣроятни похождения.

(Мълчание)

Стефка. (Престорила се) Така! Уви! Азъ съмъ тъй нещастна . . .

Щърковъ. Защо?

Стефка. Защото . . . защото азъ те обичахъ . . . И всичко що сторихъ бѣше за да провѣря твоитѣ чувства. А то . . . По-добре бѣше . . .

Щърковъ. (Въ колебание) Но това говори, че и двама сме съобразителни. И затова. Азъ мисля, че именно сега се разбрахме. И сега ще можемъ да си стиснемъ ржцетѣ и да се поздравимъ, че наистина и двама не сме били чужди на нашата скрита любовъ. (Иска да ѝ хване ржката, но се колебае) Азъ такова . . . Наистина съмъ глупакъ И какъвъ глупакъ! . . .

Стефка. (Като се изсвива волно) Сега ти си каза името! Не забравяй едно . . .

Щърковъ. (Съвсемъ смутенъ) Да . . . Да! Азъ просто . . .

Стефка. Ти просто си единъ голѣмъ безчестникъ. По-голѣмъ безчестникъ отъ мъжа ми. Ти си подлець.

Щърковъ. Стефке!